

PIERCE BROWN

MORNING STAR

PĪRSS BRAUNS

RĪTA
ZVAIGZNE

IZDEVNIECĪBA
PROMETEJS

UDK 821.111(73)-311.9

Br 195

Izdevniecība Prometejs

Pierce Brown

MORNING STAR

Copyright © 2014 by Pierce Brown

The moral right of the author has been asserted.

All rights reserved.

Traslation copyright © 2015

Šis darbs ir fikcija. Visas personas, organizācijas un notikumi, kas aprakstīti šai romānā, ir autora iztēles auglis vai izmantotas fiktīvi.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas. Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot un izplatīt ir aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

Izdevniecība Prometejs

SIA Prometejs AB, Tilta ielā 20

www.prometejs.lv

No angļu valodas tulkojusi *Santa Linkuma*

Redaktore *Maija Džeriņa*

Mākslinieks *Reinis Liepa*

Izdevniecības vadītājs *Andris Bekmanis*

© Izdevums latviešu valodā, Izdevniecība *Prometejs*

ISBN 978-9934-553-05-9

Grāmata iespiesta SIA Jelgavas tipogrāfija

Māsai, kura man iemācīja ieklausīties.

Dramatis personae

(darbojošās personas)

ZELTI

OKTĀVIJA AU LUNA Sabiedrības Valdniece

LISANDERS AU LUNA Oktāvijas mazdēls, Lunas nama
mantinieks

ADRIJS AU AUGUSTS/ŠAKĀLIS Marsa arhiGubernators,
Virdžīnijas dvīņubrālis

VIRDŽĪNIJA AU AUGUSTA/MUSTANGA Adrija dvīņumāsa

MAGNS AU GRIMMS/PELNU VALDNIEKS Valdnieces
arhiImperators, Ajas tēvs

AJA AU GRIMMA Veidmaiņas bruņiniece, Valdnieces galvenā
miesassardze

KASIJS AU BELLONA Rīta bruņinieks, Valdnieces miesassargs

ROKS AU FABII Zobena armādas imperators

ANTONIJA AU SEVERA-JULII Viktras pusmāsa, Agripīnas
meita

VIKTRA AU JULII Antonijas pusmāsa, Agripīnas meita

KAVAKSS AU TELEMANS Telemanu nama galva, Dakso un
Paksa tēvs

DAKSO AU TELEMANS Kavaksa mantinieks un dēls, Paksa
brālis

ROMULS AU RAA Raa nama galva, Jupitera pavadoņa Jo
arhiGubernators

DADZIS bijusī gaudone, tagad kaulu mednieku leitnante

LAILATA AU FARANA Šakāļa kompanjone, kaulu mednieku
vadone

VIKSS AU SARNA bijušais Marsa nama karognesējs, kaulu
mednieku leitnants

VIDĒJIE UN ZEMKRĀSAS

TRIGS TI NAKAMURA leģionārs, Holidejas brālis, pelēkais

HOLIDEJA TI NAKAMURA leģionāre, Triga māsa, pelēkā

REGULS AG SANS/DZĪVSUDRABS Sabiedrības bagātākais
cilvēks, sudrabs

ĀLIJA SNIEGAZVIRBULE valkīru karaliene, Ragnāra un Sēfijas
māte, obsidiāna

SĒFIJA KLUSĒTĀJA valkīru karavadone, Ālijas meita, Ragnāra
māsa

ORIONS KSE AKVĀRIJA kuģu kapteine, zilā

AREJA DĒLI

LIKOSAS DEROVŠ/PLĀVĒJS bijušais Augusta nama šķēpnesis,
sarkanais

SEVRO AU BARKA/GOBLINS gaudonis, zelts

RAGNĀRS VOLĀRS jauns gaudonis, obsidiāns

DEJOTĀJS Areja leitnants, sarkanais

MIKIJS tēlnieks, violetais

Es pamostos tumsā, prom no dārza, ko tie slacīja ar manu draugu asinīm. Zelta vīrs, kurš nogalināja manu sievu, guļ miris man līdzās uz aukstās metāla grīdas; viņa dzīvību atņēmusi paša dēla roka.

Manus matus pluina rudens vējš. Zem manis rib kuģis. Tālumā nakti šķeļ spilgti oranžas berzes liesmu joslas. No orbītas mani glābt nolaižas Telemani. Labāk, lai viņi nenāk. Labāk, lai palieku tumsai, kurā ap manu paralizēto ķermeni ķildojas maītas putni.

Aiz manis atbalsojas ienaidnieku balsis. Stalti dēmoni ar eņģeļu sejām. Mazākais no tiem pieliecas. Nolūkodamies uz savu mirušo tēvu, viņš glāsta manu galvu.

„Lūk, kā šis stāsts allaž beidzas,” viņš man saka. „Ne ar taviem kliegzieniem. Ne ar tavām dusmām. Bet ar tavu klusumu.”

Roks, nodevējs, sēž stūrī. Viņš bija mans draugs. Sirds pārāk labestīga viņa krāsai. Tagad viņš pagriež galvu un es redzu viņa asaras. Tomēr tās netiek lietatas par mani. Tās rit par viņu pašu. Par to, ko viņš zaudējis. Par cilvēkiem, ko esmu viņam atņēmis.

„Vairs nav Areja, kurš tevi izglābtu. Vairs nav Mustangas, kura tevi mīlētu. Tu esi viens, Derov.” Šakāļa skatiens ir tāls un kluss. „Tāpat kā es.” Viņš paņem melnu, bezacainu masku ar respiratoru un piestiprina to man pie sejas. Aptumšodams man skatu. „Lūk, kā tas beidzas.”

Lai mani salauztu, viņš nokāvis tos, kurus mīlēju.

Tomēr dzīvajos joprojām ir cerība. Sevro. Ragnārā un Dejotājā. Domāju par visiem saviem ļaudīm, kas savažoti tumsā. Visām krāsām visās pasaulēs, kas sasaistītas un iekaltas ķēdēs, lai varētu valdīt Zelts, un jūtu, kā niknums aizpilda melno tukšumu, ko viņš izdobilis manā dvēselē. Es neesmu viens. Es neesmu viņa upuris.

Lai viņš rāda, ko spēj! Es esmu Pļāvējs.

Es zinu, kā ciest.

Es pazīstu tumsu.

Tā tas *nebeigsies*.

1 . D A Ľ A

Ě R K Š Ķ I

Per aspera ad astra

1.

TIKAI TUMSA

Dziļi tumsā, tālu prom no siltuma, saules un mēness es guļu tikpat kluss kā akmens, kas mani ieskauj, ieslodzījis manu sakņupušo ķermeni drausmīgā dzemdē. Es nevaru piecelties. Nevaru izstaipīties. Varu tikai sarauties kamolā, no vīra, kas kādreiz biju, atlikusi sažuvusi fosilija. Rokas savažotas man aiz muguras. Kails pret aukstu akmeni.

Pilnīgā vienatnē ar tumsu.

Šķiet, ka pagājuši mēneši, gadi, tūkstošgades, kopš iztaisnoju ceļus, kopš izstiepu saliektajā pozā saspiesto muguru. Sāpes ir vājprāts. Manas locītavas saaug kā sarūsējusi dzelzs. Cik laika pagājis, kopš redzēju, kā mani Zelta draugi noasiņo zālē? Kopš jutu maigā Roka skūpstu uz vaiga un dunci sirdī?

Laiks nav nekāda upe.

Ne šeit.

Šajās kapenēs laiks ir akmens. Tas ir pastāvīga un nepārejoša tumsa, to mēra vien divi dzīves pulksteņa svārsti — elpa un mani sirdspuksti.

Ieelpa. *Bu... bum. Bu... bum.*

Izelpa. *Bu... bum. Bu... bum.*

Ieelpa. *Bu... bum. Bu... bum.*

Un tā tas atkārtojas mūžīgi. Līdz... Līdz kas? Līdz es nomiršu no vecuma? Līdz sašķaidīšu savu galvu pret akmeni? Līdz sagrauzīšu caurules, ko dzeltenie ievietojuši manās zarnās, lai ar varu iebārotu barības vielas un izvadītu izdalījumus?

Vai līdz tu sajuksi prātā?

„Nē.” Griežu zobus.

Jāāāāāā.

„Tā ir tikai tumsa.” Ieelpoju. Nomierinos. Pieskaros sienām secībā, kas mani nomierina. Mugura, pirksti, astes kauls, papēži, kāju pirksti, ceļi, galva. Atkārtāju. Duci reižu. Simtu. Kāpēc nepārliecināties? Lai iet tūkstotis.

Jā. Esmu viens.

Agrāk es būtu domājis, ka iespējams ļaunāks liktenis par šo, bet nu es zinu, ka tas nav iespējams. Cilvēks nav sala. Mums vajadzīgi tie, kuri mūs mīl. Mums vajadzīgi tie, kuri mūs ienīst. Mums vajadzīgi citi, kuri saista mūs ar dzīvi, dod mums iemeslu dzīvot un just. Man ir tikai tumsa. Dažkārt es kliežu. Dažkārt es smejos naktī, dienā. Kas vairs to lai zina? Es smejos, lai nosistu laiku, lai sadedzinātu kalorijas, ko Šakālis man dod, un piespiežu drebošo ķermeni ieslīgt miegā.

Es arī raudu. Es dungoju. Svilpoju.

Klausos balsis sev virs galvas. Tās plūst pie manis caur nebeidzamas tumsas jūru. Un tās pavada vājrātu iedvesošā važu un kaulu klaboņa, kas vibrē caur mana cietuma sienām. Tas viss tik tuvu, tomēr tūkstoš kilometru attālumā, it kā tepat aiz tumsas pastāvētu visa pasaule, bet man nav ļauts to redzēt, tai pieskarties, sagaršot, sajust vai iziet cauri šim plīvuram, lai atkal tai piederētu. Esmu ieslodzīts vienatnē.

Dzirdu balsis tagad. Ķēdes un kauli, kas šķind mana cietuma gaisā.

Vai šīs balsis ir manas?

Šī doma mani sasmidina.

Lādos.

Plānoju. *Nogalināt. Slepkarvot. Izdurt. Plosīt. Dedzināt.*

Es lūdzos. Man rādās halucinācijas. Es kaulejos.

Smilkstu lūgšanas Ēo un priecājos, ka viņai tika aiztaupīts šāds liktenis.

Viņa neklausās.

Dziedu bērņības dziesmas un, atsaukdams atmiņā Mateo doto datu pilienu saturu vēl no laikiem, kad biju tikai nedaudz vairāk kā zēns, no

galvas skaitu *Mirstošo zemi, Lākturdeģi, Rāmājanu un Odiseju* grieķu un latīņu valodā, tad mirušajās arābu, angļu, ķīniešu un vācu valodās. Meklēju spēkus, ko smelties no ietiepīgā argosieša, kurš vēlējas tikai atrast ceļu mājup.

Tu aizmirsti, ko viņš izdarīja.

Odisejs bija varonis. Viņš ar koka zirga palīdzību iebruka aiz Trojas sienām. Tāpat kā es salazu Bellonas armijas Dzelzs lietū pār Marsu.

Un tad...

„Nē!” aizsvilstos. „Klusē!”

... Trojā iebruka vīri. Atrada tur mātes. Atrada bērnus. Uzmini, ko viņi darīja?

„Apklusti!”

Tu zini, ko viņi izdarīja. Kauli. Sviedri. Miesa. Pelni. Raudas. Asinis.

Tumsa liksmi ķērkst savus spalgos smieklus.

Plāvēj, Plāvēj, Plāvēj... Visi darbi, kas palikuši vēsturē, tur ierakstīti ar asinīm.

Vai es guļu? Vai esmu nomodā? Esmu apmaldījies. Viss saplūst kopā un slicina mani vīzijās, čukstos un skaņās. Vēl un vēlreiz parāju Ēo trauklās, smalkās potītes. Sašķaidu Džuliana seju. Dzirdu, kā Pakss, Kvinna, Takts, Lorns un Viktra dveš pēdējo reizi. Tik daudz sāpju. Un kādēļ? Lai pieviltu manu sievu. Lai pieviltu manu tautu.

Un pieviltu Areju. Pieviltu tavus draugus.

Cik daudzi no viņiem maz ir dzīvi?

Sevro? Ragnārs?

Mustanga?

Mustanga. Ja nu viņa zina, ka tu esi šeit... Ja nu viņai nosplauties... Un kāpēc gan lai tu viņai rūpētu? Tu, kurš nodevi. Tu, kurš meloji. Tu, kurš izmantoji viņas prātu. Viņas ķermeni. Viņas asinis. Tu parādīji viņai savu īsto seju, un viņa bēga. Ja nu tā bija viņa? Ja nu tevi nodeva viņa? Vai tad tu spētu viņu milēt?

„Aizveries!” es kļiedzu uz sevi, uz tumsu.

Nedomā par viņu! Nedomā par viņu!

Kādēļ gan nē? Tev viņas pietrūkst.

Gluži kā daudzas citas pirms tās, tumsā parādās viņas vīzija — meitene, kas zaļojošā laukā jāļ prom no manis, pagriežas sedlos un smiepdamās aicina sekot. Mati viņoņas kā vasaras siens zemnieka vezumā.

Tu alksti viņas. Tu mīli viņu. Zelta meiteni. Aizmirsti to sarkano kuci!

„Nē!” triecu galvu pret sienu. „Tā ir tikai tumsa,” čukstu. Tikai tumsa, kas maldina manu prātu. Tik un tā cenšos aizmirst Mustangu un Ēo. Aiz akmens nav pasaules. Man nevar pietrūkt tā, kas nepastāv.

No vecām krevēlēm, kas nu uzplēstas, pār pieri tek siltas asinis. Tās pil no deguna. Pastiepis mēli, taustu auksto akmeni, līdz atrodu lāses. Izgaršoju sāli, Marsa dzelzi. Lēni. Lēni. Lai sajūtu brīnums ieilgst. Lai garša pakavējas un atgādina man, ka esmu cilvēks. Likosas sarkanais. Ellesnirējs.

Nē. Tu neesi. Tu neesi nekas. Tava sieva tevi pameta un nozaga tavu bērnu. Tava padauza no tevis novērsās. Tu nebiji gana labs. Tu biji pārāk lepnis. Pārāk stulbs. Pārāk ļauns. Tagad tu esi aizmirsts.

Vai tiešām?

Kad Zelta meiteni redzēju pēdējoreiz, biju nometies uz ceļiem līdzās Ragnāram Likosas tuneļos un lūdzu Mustangai nodot savu tautu un dzīvot kā vairāk dēļ. Ja viņa izvēlētos mums piebiedroties, es zināju, ka Ēo sapnis uzplauktu ar jaunu spēku. Labāka pasaule bija rokas stiepiena attālumā. Tā vietā viņa devās prom. Vai viņa varētu mani aizmirst? Vai mīlestība pret mani būtu viņu pametusi?

Viņa mīlēja tikai tavu masku.

„Tā ir tikai tumsa. Tikai tumsa. Tikai tumsa,” murminu arvien ātrāk un ātrāk.

Man nevajadzētu šeit atrasties.

Man vajadzētu būt mirušam. Pēc Lorna nāves tiem vajadzēja mani atdot Oktāvijai, lai viņas tēlnieki varētu mani secēt un atklāt noslēpumu, kā kļuva par zeltu. Lai noskaidrotu, vai varētu būt citi tādi kā es. Tomēr Šakālis noslēdza darījumu. Paturēja mani sev. Savā namā Atikā viņš mani spīdzināja, uzdeva jautājumus par Areja dēliem, par Likosu un manu ģimeni. Neatklāja, kā uzzinājis manu noslēpumu. Es lūdzos, lai viņš atņem man dzīvību.

Galū galā viņš deva man akmeni.

„Kad viss ir zudis, gods pieprasa nāvi,” reiz man teica Roks. „Tas ir cildens gals.” Bet ko gan bagāts dzejnieks zina par nāvi? Nāvi pazīst nabagie. Nāvi pazīst vergi. Bet, pat alkdams pēc tās, es no nāves baidos. Jo vairāk redzu, kas notiek šajā nežēlīgajā pasaulē, jo mazāk ticu, ka tā beidzas kādā patīkamā pasakā.

Ieleja nav īsta.

Tie ir meli, ko mātes un tēvi stāsta saviem izsalkušajiem bērniem, lai attaisnotu šīs šausmas. Nekāda attaisnojuma nav. Ēo vairs nav. Viņa nekad nav vērojusi, kā cīnījos par viņas sapni. Mans liktenis Institutā un tas, vai mīlēju Mustangu, viņai bija vienaldzīgs, jo dienā, kad nomira, viņa kļuva par neko. Aiz šīs pasaules robežām nekā nav. Tā ir mūsu sākums un mūsu gals. Mūsu vienīgā iespēja piedzīvot prieku pirms visa beigām.

Jā. Bet tev nav jāpārstāj būt. Tu vari izbēgt no šī cietuma, man čukst tumsa. Pasaki vārdus! Saki! Tu zini, kas jādara.

Tā ir taisnība. Es zinu.

„Tev tikai jāpasaka: „Esmu salauzts,” — un tas viss beigsies,” sen, pirms iegremdēja mani šajā ellē, teica Šakālis. „Es ievietošu tevi piemīlīgā namā uz visu atlikušo mūžu un sūtīšu tev siltas, skaistas sārtās un tik daudz ēdiena, ka kļūsi resnāks par Pelnu valdnieku. Tomēr šiem vārdiem ir cena.”

Tā ir tā vērtība. Glāb sevi! Neviens cits to nedarīs!

„Un cena, dārgo Pļāvēj, ir tava ģimene.”

Ģimene, ko viņš izrāvis no Likosas ar saviem dzinējiem un nu ieslodzījis cietumā sava Atikas cietokšņa dziļumos. Neļaudams man viņus satikt. Neļaudams man viņiem pateikt, ka mīlu un nožēloju, ka nebiju pietiekami stiprs, lai viņus pasargātu.

„Es izbarošu viņus šī cietokšņa ieslodzītājiem,” viņš teica. „Šiem cilvēkiem, kuriem, tavuprāt, vajadzētu valdīt Zelta vietā. Kad tu redzēsi cilvēkā zvēru, saprātīsi, ka taisnība ir man, nevis tev. Zeltam ir jāvalda.”

Ļauj viņiem iet, saka tumsa. Tas ir praktisks upuris. Prātīgs.

„Nē... Es to nedarīšu...”

Tava māte gribētu, lai tu dzīvo.

Ne jau par tādu cenu.

Vai kāds vīrietis spēj izprast mātes mīlestību? Dzīvo! Viņas dēļ. Ēo dēļ.

Vai viņa varētu to vēlēties? Vai tumsai ir taisnība? Galu galā es esmu svarīgs. Tā teica Ēo. Tā teica Arejs; viņš izvēlējās mani. No visiem sarkanajiem tieši mani. Es varu saraut važas. Es varu dzīvot kaut kā vairāk dēļ. Bēgšana no šī cietuma nebūtu savtīga. Raugoties uz visu kopumā, tā būtu pašai dziedzīga rīcība.

Jā. Patiešām pašai dziedzīga...

Māte lūgtos, lai nesu šo upuri. Kīrens saprastu. Tāpat kā mana māsa. Es varu izglābt mūsu tautu. Ēo sapnis jāīsteno par katru cenu. Mans pienākums ir turpināt. Tās ir manas tiesības.

Saki vārdus!

Es triecu galvu pret akmeni un kļiedzu uz tumsu, lai vācas. Tā nedrīkst mani apmuļķot. Tā nedrīkst mani salauzt.

Vai tad tu nezināji? Visi cilvēki salūst.

Tā ņirdz par mani saviem spalģajiem, ķērkstošajiem smiekiem, kas nebeidzas gandrīz veselu mūžību.

Un es zinu, ka tumsai ir taisnība. Salūst visi. Es salūzu jau spīdiznāšanā. Es izstāstīju viņam, ka esmu no Likosas. Kur viņš varēja uzmeklēt manu ģimeni. Bet pastāv izeja, kas ļauj godāt to, kas esmu. To, kuru mīlēja Ēo. Lai apklusinātu balsis.

„Rok, tev bija taisnība,” es čukstu. „Tev bija taisnība.” Es tikai gribu nokļūt mājās. Prom no šejienes. To es nevaru. Viss, kas palicis, vienīgā godājamā izeja ir nāve. Pirms esmu nodevis sevi vēl vairāk.

Nāve ir izeja.

Neesi muļķis! Izbeidz! Izbeidz!

Triecu galvu pret sienu spēcīgāk nekā pirms tam. Ne lai sodītu, bet gan lai nogalinātu. Lai rastu galu. Ja šī pasaule nebeidzas ar ko patīkamu, pietiks arī ar nebūtību. Ja pēc šīs esības tomēr ir ieleja, es to atradīšu. Es nāku, Ēo. Beidzot esmu ceļā. „Es tevi milu.”

Nē! Nē! Nē! Nē! Nē!

Atkal situ galvu pret akmeni. Pār seju līst karstums. Melnumā lēkā sāpju dzirksteles. Tumsa gaudo uz mani, bet es neapstājos.

Ja tās ir beigas, es līdz tām aizplēšīšos.

Tomēr, kad atgāžu galvu, lai triektu to vēl pēdējo reizi, visa pasaule novaidas. Tā dārd kā zemestrīce. Ne jau tumsa. Kaut kas aiz tās. Kaut kas pašā akmenī man virs galvas kļūst arvien skaļāks un dobjāks, līdz tumsa saplaisā un pār mani krīt mirdzošs gaismas zobens.

2.

IESLODZĪTAIS NR. L17L6363

Paveras griesti. Gaisma svilina man acis. Aizspiežu tās ciet, bet manas kameras grīda ceļas augšup, līdz ar klikšķi apstājas un es atrodos kails uz plakanas akmens virsmas. Izstiepju kājas un, aiz sāpēm gandrīz pagībdams, noelšos. Locītavas krakšķ. Atšķetinās sažņaugtās cipsas. Piespiežu sevi atvērt acis mežonīgajai gaismai. Tās pielīst ar asarām. Viss ir tik gaišs, ka spēju saskatīt tikai baltus apkārtējās pasaules fragmentus.

Esmu svešu balsu ielenkumā. „Adrij, kas tas?”

„... vai viņš tur bija visu šo laiku?”

„Tā smaka...”

Es guļu uz akmens. Tas plešas visos virzienos ap mani. Melns, ar zilu un violetu spīdumu kā kreontiešu vaboles spārni. Grīda? Nē. Saskatu krūzītes. Apakštases. Ratiņus ar kafiju. Tas ir galds. Tas bija mans ciets. Ne kāds atbaidošs bezdibenis. Tikai metru plats un divpadsmit metrus garš marmora blukis ar dobumu vidū. Katru vakaru tie ēduši tikai dažas collas virs manis. Viņu balsis bija tālie čuksti, ko saklausīju tumsā. Mana vienīgā sabiedrība bija viņu galda piederumu un šķīvju šķindoņa.

„Barbariski...”

Tagad es atceros. Pie šī galda Šakālis sēdēja, kad viesojos pie viņa pēc tam, kad biju sadziedējis Dzelzs lietū gūtos ievainojumus. Vai viņš plānoja manu ieslodzījumu jau toreiz? Kad tie mani šeit ieslodzīja, pār manu galvu bija pārvilkta kapuce. Man likās, ka esmu viņa cietokšņa

dzīlēs. Tomēr nē. Viņu vakariņas no manas elles šķīra tikai trīsdesmit centimetri akmens.

Paceļu acis no kafijas paplātes, kas atrodas man blakus. Kāds uz mani blenž. Vairāki kādi. Caur asarām un asinīm, ar ko pielijušas acis, nespēju viņus saskatīt. Aizgriežos un ieraujos sevī kā akls kurmis, kas pirmo reizi izvilks no zemes. Pārāk satriekts un nobijies, lai atcerētos lepnumu vai naidu. Tomēr zinu, ka viņš uz mani skatās. Šakālis. Bērnišķa seja, slaidis augums un sānos pāršķirti smilškrāsas mati. Viņš nokāsējas.

„Mani godātie viesi! Ļaujiet jūs iepazīstināt ar ieslodzīto nr. L17L6363.”

Viņa seja ir gan paradīze, gan elle.

Redzēt vēl kādu cilvēku...

Saprast, ka neesmu viens...

Taču tad atcerieties, ko viņš man nodarījis... tas plosa manu dvēseli.

Pārējās balsis ložņā un dimd, tās ir tik skaļas, ka jākļūst kurlam. Pat šādi sarāvies, troksnī jūtu ko vairāk. Kaut ko dabisku, maigu un labestīgu. Tumsa bija mani pārlicinājusi, ka ko tādu nejutīšu vairs nekad. Tas liegī plūst caur atvērto logu un skūpstā manu ādu.

Manu netīrumu gaļīgo, mitro smārdu izdzenā ziemīga vēsma, likdama man iztēloties bērnu, kas kaut kur skrien pa sniegu starp kokiem, ar plaukstām pieskaras to mizai un priežu skujām un iesmērē sev matos sveķus. Tās nav manas atmiņas, tomēr ir tāda sajūta, ka tā vajadzētu būt. Lūk, tādu dzīvi es būtu gribējis. Bērnu, kas varētu būt bijis mans.

Raudu. Ne tik daudz par sevi kā par to zēnu, kurš domā, ka dzīvo laipnā pasaulē, kur māmiņa un tētis ir lieli kā kalni. Kaut es spētu atkal būt tik nevainīgs! Kaut es zinātu, ka šis mirklis nav apmāns! Tomēr tā ir. Šakālis kaut ko dod tikai tad, ja grasās to atkal atņemt. Drīz gaisma būs tikai atmiņas un tumsa atgriezīsies. Turu acis cieši aizspiestas, klausos, kā asinis no manas pieres pil uz akmens, un gaidu pavērsienu.

„Nolādētā elle, August. Vai tas patiešām bija nepieciešams?” iemurrājas kaķiska slepkava. Piesmakusi izloksne, ko nomāc gausais Lunas ritms, apgūts Palatīnu kalna galmos, kur nekas neatstāj iespaidu ne uz vienu. „Viņš ož pēc nāves.”

„Fermentējušies sviedri un atmirusi āda zem magnētiskajiem roku-dzelžiem. Aja, vai redzi to dzeltenīgo garozu uz viņa apakšdelmiem?” Šakālis jautā. „Tik un tā viņš ir pie labas veselības un gatavs taviem tēlniekiem. Par spīti visam.”

„Tu viņu pazīsti labāk nekā es,” Aja saka kādam citam. „Pārlicienies, ka tas ir viņš. Nevis kāds viltvārdis.”

„Tu apšaubi mani doto vārdu?” prasa Šakālis. „Tu mani sāpini.”

Juzdams kādu tuvojamies, saraujos.

„Es tevi lūdzu. Tam tev būtu vajadzīga sirds, arhiGubernator. Un tev ir daudz talantu, tomēr baidos, ka šī orgāna diemžēl trūkst.”

„Tu pārlietu glaimo.”

Pret porcelānu skan karotes. Pie galda sēdošie nokremšļojas. Ilgojos aizspiest ausis. Pārāk daudz skaņu. Pārāk daudz informācijas.

„Tagad patiešām saskatāms sarkanais viņā.” Tā ir salta, izglītotas sievietes balss no Marsa ziemeļiem. Cietāka nekā Lunas izloksne.

„Tieši tā, Antonij!” atbild Šakālis. „Mani māca ziņkārība redzēt, kas no viņa iznāks. Izcilo šķiras pārstāvi nekad nevarētu tā sagraut kā, lūk, šo radījumu mūsu priekšā. Vai zināt, viņš lūdzās nāvi, pirms ievietoju viņu tur. Sāka raudāt pēc tās. Ironiski, ka viņš būtu varējis sevi nogalināt, kad vien vēlējās. Tomēr to neizdarīja, jo kāda daļa viņa to caurumu izbaudīja. Vai zināt, sarkanie sen adaptējušies dzīvei tumsā. Kā sliekas. Viņu rūsganajai rasei nepiemīt lepnums. Tur iekšā viņš jutās kā mājās. Vairāk nekā tad, kad dzīvoja starp mums.”

Tagad es atceros naidu.

Tagad atveru acis, lai viņi saprot, ka redzu tos. Dzirdu tos. Tomēr, kad tās atveras, skatienu piesaista nevis ienaidnieks, bet gan ziemas ainava, kas paveras pa logiem aiz zeltu mugurām. Tur rīta gaismā mirguļo sešas no septiņām Atikas kalnu virsotnēm. Klintis un sniegu vainago metāla un stikla ēkas, kas ietiecas zilajās debesīs. Virsotnes savieno tilti. Krīt viegls sniedzīņš. Manām tuvredzīgajām alas kustoņa acīm skats paveras kā izplūdusi mirāža.

„Derov?” es šo balsi pazīstu. Tik tikko pagriežu galvu un redzu vienu no viņa raupjajām plaukstām uz galda malas. Atraujos, iedomājies,

ka tā man sitīs. Tā nekustas. Tomēr uz vidējā pirksta mirdz Bellonas zelta ērglis. Ģimenes, ko iznīcināju. Otra plauksta pieder rokai, ko nocirtu, kad pēdējoreiz duelējāties uz Lunas, tai, ko atjaunoja tēlnieks Zanzibārs. Šos pirkstus rotā divi Marsa nama vilka galvas gredzeni. Viens no tiem ir mans. Viens viņa. Katrs no tiem ir jauna zelta dzīvības vērts. „Vai tu mani pazīsti?” viņš vaicā.

Pagriežu galvu, lai ielūkotos viņa sejā. Varbūt esmu salauzts, bet Kasija au Bellonas tēlu neaizmiglos ne karš, ne laiks. Daudz skaistāks nekā atmiņās, viņš vai pulsē pilns dzīvības. Vairāk nekā divus metrus garš. Tērpts Rīta bruņinieka baltajā un zelta tērpā, viņš, matu spoži kā krītošas zvaigznes aste. Viņš ir gludi skuvies, bet deguns viegli iesķībs pēc nesena lūzuma. Sastapis viņa skatienu, daru visu, ko spēju, lai neizplūstu šņukstos. Viņš uz mani lūkojas ar skumjām, gandrīz vai maigumu. Kāda nožēlojama ēna no manis palikusi, ja esmu izpelnījies žēlumu no cilvēka, kuru tik dziļi sāpināju.

„Kasij,” nomurminu bez cita nolūka, kā tikai izrunāt šo vārdu. Uzrunāt otru cilvēku. Tikt sadzirdētam.

„Un?” Kasijam aiz muguras prasa Aja au Grimma. Visnezēlīgākā no Valdnieces fūrījām apvilkusi tās pašas bruņas, kurās viņu redzēju, kad pirmoreiz tikāmies Lunas citadeles smailē, naktī, kad Mustanga izglāba mani, bet Aja nosita Kvinnu. Tās ir apdilušas. Nobružātas kaujās. Manu naidu pārmāc bailes, un es atkal novēršu acis no šīs tumšādainās sievietes.

„Tātad viņš tomēr ir dzīvs,” klusi bilst Kasijs. Viņš pagriežas pret Šakāli. „Ko tu viņam nodarīji? Tās rētas...”

„Es domāju, ka tas ir acimredzami,” saka Šakālis. „Esmu iznīcinājis Pļāvēju.”

Lai saprastu, ko viņš ar to grib teikt, beidzot gar plūksnaino bārdu palūkojos lejup uz savu augumu. Es esmu liķis. Bāls un izgindis. Zem piena plēves plānuma ādas ceļas ribas. No stiegrainām kājām izspiežas ceļi. Kāju nagi izauguši gari un liki. Manu miesu izraibina Šakāļa spīdzināšanā gūtās rētas. Muskuļi sakritušie. Un caurules, kas tumsā uzturēja mani pie dzīvības, izlokās no mana vēdera kā melnas un stiegrainas nabassaites, kas joprojām piesien mani pie mana sprosta grīdas.

„Cik ilgi viņš tur bija?” jautā Kasijs.

„Trīs mēneši nopratināšanā, pēc tam deviņi mēneši vienatnē.”

„Deviņi...”

„Kā pienākas. Kara dēļ nedrīkstam atnest ar roku metaforām. Galu galā mēs neesam nekādi mežoņi, vai ne, Bellona?”

„Adrij, Kasija jūtas ir aizskartas,” no savas vietas Šakāļa tuvumā saka Antonija. Viņa ir saindēts ābols, nevis sieviete. Spoža, koša un daudzsološa, bet sapuvusi un indīga līdz pat serdei. Institūtā viņa nogalināja manu draudzeni Leu. Ielaida savai mātei galvā lodi un vēl divas savai mātai Viktrai mugurā. Tagad viņa metusies uz vienu roku ar Šakāli, cilvēku, kurš Institūtā piesita viņu krustā. Kas par pasauli. Antonijai aiz muguras stāv tumšādaina sieviete — Dadzis, kura reiz bija viena no gaudoņiem, bet, spriežot pēc putna galvaskausa kulona, ko viņa nēsā ap kaklu, nu piebiedrojusies Šakāļa kaulu medniekiem. Viņa blenž grīdā, nevis skatās uz mani. Viņas kapteine ir plikgalvainā Lailata, kura sēž pie Šakāļa labās rokas. Viņa iemīļotākā personīgā slepkava jau kopš Institūta laikiem.

„Lūdzu piedošanu, ja nespēju saskatīt jēgu jau krituša ienaidnieka spīdzināšanā,” atbild Kasijs. „It sevišķi, ja viņš sniedzis visu nepieciešamo informāciju.”

„Jēgu?” Paskaidrodams Šakālis lūkojas viņā klusām acīm. „Jēga ir sods, manu labo cilvēk. Šis... *radījums* iedomājās, ka iederas starp mums. It kā viņš būtu vienlīdzīgs, Kasij. Pat pārāks. Viņš mūs izsmēja. Gūlās vienā gultā ar manu *māsu*. Pirms viņu atmaskojām, viņš smējās par mums un izmuļķoja mūs. Viņam jāzina, ka zaudējums nav nejaušība, bet gan nenovēršams gals. Sarkanie allaž bijuši mazi, pārdoši radījumi. Un viņš, mani draugi, personificē visu, par ko tie vēlas kļūt, par ko tie kļūs, ja tiem ļausim. Tādēļ es ļāvu laikam un tumsai atkal padarīt viņu par to, kas viņš ir patiesībā. Izmantojot jauno klasifikācijas sistēmu, ko iesniedzu Padomē, viņš dēvējams par *Homo flammeus*. Evolūcijas taisnē viņš tik tikko atšķiras no *Homo sapiens*. Pārējais bija tikai maska.”

„Tu gribi teikt, ka par muļķi viņš padarīja *tevi*,” prāto Kasijs, „kad tavs tēvs sava dzimtas mantinieka vietā deva priekšroku tēlnieku

apstrādātam sarkanajam? Lūk, kas tas ir, Šakāli. Nemīlēta un negribēta zēna aizvainojums un kauns.”

To izdzirdot, Šakāļa plakstiņš nervozi noraustās. Tikpat neapmierināta ar sava jaunā biedra toni ir arī Aja.

„Derovs laupīja dzīvību Džulianam,” ieilst Antonija. „Tad noslaktēja tavu ģimeni. Kasij, viņš aizsūtīja slepkavas nogalināt tavas dzimtas bērnus, kas slēpās Olimpa kalnā. Gribot negribot jāaizdomājas, ko par tavu žēlsirdību teiktu tava māte.”

Kasijs viņos neklausās un pamet galvu telpas malā stāvošo sārto virzienā. „Atnesiet gūsteknim segu!”

Viņi nepakustas.

„Cik pieklājīgi! Pat tu, Dadzi?” Viņa neatbild. Nicīgi nosprauslājies, Kasijs noākē no pleciem savu balto apmetni un pārklāj to pār maniem drebošajiem locekļiem. Tikpat satriekti par šo žestu kā es, visi uz mirkli zaudē valodu.

„Paldies,” noķerkstu. Tomēr viņš novēršas no manas izdēdējušās sejas. Žēlums nav piedošana, tāpat kā pateicība nav grēku atlaišana.

Nepacēlusi acis no savas mīksti vārīto kolibri olu bļodas, Lailata iespu dzas. Viņa tās zelē kā konfektes. „Rīta bruņinieks, pastāv robeža, kuru pārkāpjot, gods kļūst par rakstura vājību.” Sēdēdama līdzās Šakālim, plikgalvainā sieviete paglūn uz Aju ar acīm, kas ir tādas pašas kā zušiem Venēras dziļvagotajās jūrās. Tiek norīta vēl viena ola. „Vecais Arks to apguva rūgtā pieredzē.”

Aja neatbild, viņas uzvedība ir nevainojama. Tomēr sievietes sejā pavīd nāvējošs klusums, ko atceros no mirkļiem, pirms viņa nogalināja Kvinnu. Lorns viņai pasniedza zobena mākslu. Viņa nebūs mierā ar to, ka tiek izsmieta skolotāja piemiņa. Upurēdama labu uzvedību apvainojuma vārdā, Lailata norij vēl vienu olu.

Starp šiem sabiedrotajiem valda naidis. Kā allaž viņu kārtā. Tomēr šī izskatās pēc dziļas šķelšanās starp vecajiem zeltiem un Šakāļa mūsdienīgajiem vienaudžiem.

„Mēs visi šeit esam draugi,” rotaļīgi iejaucas Šakālis. „Lailata, kā tu uzvedies! Lorns bija Dzelzs zelts, kurš vienkārši izvēlējās nepareizo pusi.

Tā, Aja, mani māc ziņkārība. Tagad, kad mans nomas laiks ir beidzies, vai joprojām plānojat secēt Pļāvēju?”

„Jā,” atbild Aja. Tomēr nevajadzēja Kasijam pateikties. Viņa gods nav patiess. Tas ir tikai higiēnisks. „Zanzibāru interesē, kā viņš tika radīts. Viņam jau ir teorijas, tomēr viņš nepacietīgi gaida dzīvu eksemplāru. Cerējām uzmeklēt tēlnieku, kas paveica darbu, tomēr šķiet, ka viņš gājis bojā artilērijas uzlidojumā Kato, Alkidālijas provincē.”

„Vai arī viņi grib, lai tu tā domā,” piebilst Antonija.

„Kaut kad bijī atvedis viņu uz šejieni, vai ne tā?” ar nolūku jautā Aja.

Šakālis pamāj. „Viņa vārds ir Mikijis. Zaudēja savu licenci pēc tam, kad palīdzēja nelikumīgās izcilā dzemdībās. Ģimene mēģināja aiztaupīt savam bērnam pārbaudījumu. Lai nu kā, bet pēc tam par viņa specialitāti kļuva ūdens izklaides modifikācijas. Pirms Areja dēli nolīga viņu īpašam darbiņam, viņam piederēja darbnīca Jorktonā. Derovs palīdzēja viņam izbēgt no gūsta pie manis. Ja vēlaties dzirdēt manu viedokli, es domāju, ka viņš joprojām ir dzīvs. Mani aģenti pieļauj, ka viņš ir Tinosā.”

Aja un Kasijs pārmij skatienus.

„Ja tev ir pavediens Tinosā, tev tas mums jāatklāj tūlīt pat,” saka Kasijs.

„Nekā konkrēta man vēl nav. Tinosā ir... labi apslēpta. Un mums joprojām jāsagūsta kāds no viņu kuģu kapteiņiem... dzīvs.” Šakālis malko savu kafiju. „Bet dzelzs jau ir ugunī, un, ja no tās kas sanāks, jūs būsiet pirmie, kuri par to uzzinās. Lai gan domāju, ka pirmo triecienu gaudoņiem gribētu raidīt mani kaulu mednieki. Vai tu gribētu, Lailata?”

Izdzirdot šo vārdu, cenšos nekņosīties. Tomēr tas ir grūti. Viņi ir dzīvi. Vismaz daži no viņiem. Un Zelta vietā viņi izvēlējušies Areja dēlus...

„Jā, kungs,” mani pētīdama, atbild Lailata. „Īstas medības mēs izbaudītu. Cīnīties pret Sarkano leģionu un citiem dumpiniekiem ir garlaicīgi pat pelēkajiem.”

„Kasij, mēs tik un tā esam vajadzīgi Valdnieces namā,” saka Aja. Tad Šakālim: „Dosimies prom, kolīdz mans Trīspadsmītais būs pametis Golānas līci. Visticamāk, ka rīt no rīta.”

„Tu vedīsi savus lēģionus atpakaļ uz Lunu?”

„Tikai Trīspadsmīto. Pārējie paliks tavā pārraudzībā.”

Šakālis ir pārsteigts. „Manā pārraudzībā?”

„Tie tev tiek aizdoti, līdz šī... *Sacelšanās* tiks apspiesta pavisam.”
Viņa šo vārdu praktiski izsprāuj. Manām ausīm tas ir kas jauns. „Tas ir Valdnieces uzticības apliecinājums. Tu jau zini, ka līdz šim šeit paveiktais viņu apmierina.”

„Par spīti tavām metodēm,” izprovocējis aizkaitinātu skatienu no Ajas, piebilst Kasījs.

„Nu, ja dodaties prom rīt, jums, protams, šovakar jāpaeļ kopā ar mani vakariņas. Es vēlējos apspriest dažus... nosacījumus, kas saistīti ar dumpiniekiem Novidū.” Šakālis runā nekonkrēti, jo klausos es. Informācija ir viņa ierocis. Lika noprast, ka mani nodevuši draugi. Nekad neatklāja, kurš tieši. Spīdzināšanas laikā izmeta pa mājienam un tad atstāja mani tumsā. Kāds pelēkais teica Šakālim, ka salonā viņu gaida māsa. Viņa pirksti smaržoja pēc putotas garšvielu tējas — viņa māsas iemīļotākā dzēriena. Vai viņa zina, ka esmu šeit? Vai viņa ir sēdējusi pie šī galda? Šakālis turpina vāvuļot. Grūti izsekot balsīm. Tik daudz, ko aptvert. Pārāk daudz.

„... Likšu saviem vīriem sagatavot Derovu ceļojumam, bet mēs pēc sarunas varam sarīkot Trimalhiona cienīgas dzīres. Zinu, ka Voloksi un Koriali būtu sajūsmā par izdevību jūs atkal satikt. Kopš man bijuši tik vareni viesi kā divi olimpiskie bruņinieki, pagājis pārāk ilgs laiks. Jūs tik bieži esat kaujas operācijās, nomaļās provincēs, medijāt tuneļos, jūrās un geto. Kad pēdējoreiz izbaudījāt izcilu maltīti, neuztraucoties par nakts uzbrukumiem vai spridzinātājiem pašnāvniekiem?”

„Kāds laiciņš pagājis,” atzīst Aja. „Izmantojām brāļu Rātu viesmīlību, dodoties cauri Salonikiem. Viņi dedzīgi vēlējās parādīt savu lojalitāti pēc... tā, kā izturējās Lauvas lietus laikā. Tā bija... neomulīga pieredze.”

Šakālis iesmejas. „Baidos, ka, salīdzinot ar to, manas vakariņas būs gluži rāmas. Pēdējā laikā šeit viesojas tikai politiķi un karavīri. Varat iztēloties, cik ļoti šis nolādētais karš ietekmējis manu sabiedrisko dzīvi.”

„Pie vainas taču nebūs tava viesmīlīgā namatēva reputācija?” vaicā Kasījs. „Vai ēdienkarte?”

Mēģinādama apslēpt uzjautrinājumu, Aja nopūšas. „Manieres, Bellona!”

„Neraizējieties... Kasij, aizmirst naidu starp mūsu namiem ir grūti. Tomēr šādā laikā mums jāatrod kopīgi mērķi. Zelta labā.” Šakālis pasmaida, lai gan zīnu, ka aiz šī smaida viņš iztēlojas, kā nogriež abiem galvas ar trulu nazi. „Lai nu kā, bet savi skolas laiku stāsti ir mums katram. Mani kauns nenomoka.”

„*Bija* vēl kāda tēma, ko vēlējāties apspriest,” bilst Aja.

Pienākusi Antonijas kārtā nopūsties. „Es jau tev teicu, ka tā būs. Kas mūsu Valdnieci nepieciešams tagad?”

„Tas saistīts ar to, ko iepriekš minēja Kasijs.”

„Manām metodēm,” apstiprina Šakālis.

„Jā.”

„Man likās, ka nomierināšanas pūliņi Valdnieci apmierina.”

„Tā ir, bet...”

„Viņa lūdza kārtību. Esmu to nodrošinājis. Hēlijs-3 turpina plūst, un ražošanas apjoms samazinājies tikai par 3,2 procentiem. Sacelšanās pamazām noplok; drīz atradīsim Areju un Tinosu un nedienas paliks mums aiz muguras. Fabii ir tas, kurš ved savus—”

Aja viņu pārtrauc. „Runa ir par iznīcinātāju vienību.”

„Ak tā.”

„Un likvidācijas protokoliem, ko esi ieviesis dumpīgajās raktuvēs. Viņa uztraucas, ka tavu paņēmieni bardzība pret zemSarkanajiem radīs pretsparu, kas pielīdzināms agrīnajām propagandas neveiksmēm. Palatīnu kalnā notikuši sprādzieni. Streiki latifundijās uz Zemes. Pat protesti pie pašiem Citadeles vārtiem. Sacelšanās gars ir dzīvs. Tomēr tas ir sašķelts. Tādam tam jāpaliek.”

„Šaubos, vai pieredzēsim protestus pēc tam, kad tiks iesūtīti obsidiāni,” pašapmierināti piebilst Antonija.

„Tik un tā...”

„Tajā, ka mana taktika nonāk sabiedrības redzeslokā, nav nekā būtama. Dēlu iespējas izplatīt savu vēsti ir neitralizētas,” saka Šakālis. „Šo vēsti tagad kontrolēju es, Aja. Cilvēki zina, ka šis karš jau ir zaudēts. Viņi

nekad neredzēs liķu attēlus. Neuzmetīs skatu likvidētām raktuvēm. Viņi turpinās skatīties uz sarkano uzbrukumiem civiliedzīvotāju apdzīvotām vietām. Skolās noslaktētiem vidKrāsu un virsKrāsu bērniem. Sabiedrība ir mūsu pusē...”

„Un ja nu tā sapratīs, ko tu dari?” jautā Kasijs.

Šakālis neatbild uzreiz. Tā vietā viņš dod zīmi, lai pie viņa pienāk trūcīgi apģērbta sārtā, kas sēdējusi uz dīvāna ar ēdamzāli savienotajā atpūtas telpā. Meitene, tik tikko tādā vecumā kā Ēo savā nāves dienā, nostājas viņam līdzās un pazemīgi lūkojas grīdā. Viņas acis ir sārta kvarca krāsā, mati sudraborti violetās pīnēs sniedzās līdz pat kailajai muguras lejasdaļai. Viņa audzināta, lai sagādātu baudu šiem briesmoņiem, un man bail pat iedomāties, ko meitenes klusās acis skatījušas. Manas sāpes pēkšņi šķiet tik niecīgas. Vājprāts manā galvā tik kluss. Šakālis noglāsta meitenes seju, joprojām lūkodamies uz mani, ieogrūž viņai mutē savus pirkstus un paver viņas žokli. Ar otras rokas stumbeni viņš pagriež meitenes galvu, lai redzu es, tad — lai to pašu saskatītu arī Aja un Kasijs.

Viņai nav mēles.

„Es pats to izdarīju, kad pirms astoņiem mēnešiem viņu savācām. Viņa mēģināja nogalināt vienu no maniem kaulu medniekiem Agejas Pērļu klubā. Viņa mani ienīst. Neko nevēlas kvēlāk kā redzēt mani sapūstam zem zemes.” Atlaidis meitenes seju, viņš izvelk no maksts pistoli un ieogrūž to viņas rokās. „Iešauj man galvā, Kalliope! Par visu to negodu, ko esmu sagādājis tev un tavējiem. Aiziet! Es izrāvu tev mēli. Tu atceries, ko ar tevi izdarīju bibliotēkā. Tas atkārtosies vēl un vēl, un vēl.” Viņa pirksti atgriežas pie meitenes sejas un sagrābj viņas smalko žokli. „Un vēl. Nospied gaili, tu, mazā ielasmeita! Nospied to!” Sārtā dreb bailēs un no met ieroci uz grīdas, tad nokrīt ceļos un apskauj viņa pēdas. Šakālis slejas pār viņu augstsirdīgs un mīlošs un uzliek roku viņai uz galvas.

„Nu, nu, Kalliope. Tu turējies braši. Tu turējies braši.” Tad viņš pievēršas Ajai. „Sabiedrībai vienmēr labāk tik medus, nevis etiķis. Tomēr pret tiem, kas iet karā ar uzgriežņu atslēgām, indēm, sabotāžu renstelēs, terorismu ielās un grauž mūs kā prusaki naktī, pret tiem vienīgā metode ir bailes.” Viņa skatiens uzmeklē manējo. „Bailes un iznīcināšana.”

3.

ČŪSKAS KODIENS

Vietās, kur manu galvas ādu saskrāpē dūcošs metāls, izspiežas asins pērlītes. Kamēr kāds pelēkais pabeidz skūt manu galvu ar elektrisko skuvekli, uz betona krīt netīri blondi mati. Viņa tautieši dēvē viņu par Danto. Viņš pagroza manu galvu, lai pārliecinātos, ka noskuvis visu, tad pamatīgi iepliķē pa pakausi. „Kā būt’ ar vannu, *dominus?*” viņš noprasa. „Grimmai patīk, ka viņas cietumnieki smaržo jauki un civilizēti, vai dzirdi?” Viņš pabungā ar pirkstu pa uzpurni, ko tie piesprādzēja man pār seju, jo iekodu vienam no viņiem brīdī, kad tie cēla mani nost no Šakāļa galda. Es tiku pārvietots ar elektrisku apkakli ap kaklu, joprojām aiz muguras saķēdētām rokām, un divpadsmit skarbu dzinēju vienība vilka mani caur gaitēņiem kā tādu atkritumu maisu.

Kamēr Danto dodas noāķēt no sienas augstspiediena ūdens šļūteni, kāds cits pelēkais aiz apkakles norauj mani no krēsla. Viņi ir vairāk nekā galvas tiesu īsāki par mani, bet spēcīgas un kompakas miesasbūves. Viņu dzīves ir grūtas — sirotāju medības zonā, sindikātu slepkavu izsekošana Lunas dzīlēs, Areja dēlu ķerstīšana raktuvēs...

Man riebjas viņu pieskārieni. Viņu izskats un radītās skaņas. Tas ir par daudz. Pārāk raupji. Pārāk spēcīgi. Viss, ko viņi dara, sagādā sāpes. Rausta mani uz visām pusēm. Ieplaukā. Cik manos spēkos, mēģinu norīt asaras, bet nezinu, kā to visu pārdzīvot.

Divpadsmit kareivju ierinda nostājas kopā un skatās uz mani, kamēr Danto notēmē šļūteni. Kopā ar viņiem ir trīs obsidiānu vīri. Tādi